

POSTANOWIENIE

Dnia 28 czerwca 2016 roku

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Leszek Dąbek

Sędziowie SO Barbara Braziewicz (spr.)

SO Roman Troll

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 28 czerwca 2016 r. w Gliwicach

sprawy egzekucyjnej z wniosku wierzyciela J. S. (S.)

przeciwko dłużnikowi A. C. (C.)

w przedmiocie skargi dłużnika na czynności Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wodzisławiu Śląskim M. D. w sprawie o sygn. akt Km 102/14

na skutek zażalenia dłużnika

na rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 1

postanowienia Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim

z dnia 24 sierpnia 2015 r., sygn. akt I Co 1675/14

p o s t a n a w i a:

oddalić zażalenie.

SSO Roman Troll SSO Leszek Dąbek SSO Barbara Braziewicz

UZASADNIENIE

Zaskarżonym rozstrzygnięciem zawartym w punkcie 1 postanowienia z dnia 24 sierpnia 2015 r. Sąd Rejonowy w Wodzisławiu Śląskim sprostował swoje postanowienie z dnia 7 listopada 2015 r. w ten sposób, że w miejsce danych osobowych Przewodniczącego „SSR Barbara Brej-Kuzar” wpisał właściwe „SSR Joanna Heda-Adamczyk”. W uzasadnieniu podniesiono, że na skutek omyłki wpisano dane Przewodniczącej jako „SSR Barbara Brej-Kuzar”, a tymczasem postanowienie zostało wydane i podpisane przez SSR Joannę Hedę-Adamczyk.

Zażalenie na to postanowienie wniósł dłużnik wnosząc o uchylenie zaskarżonego postanowienia i zniesienie postępowania w zakresie dotkniętym nieważnością, tj. co do postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 7 kwietnia 2015 r. W uzasadnieniu podniesiono, że postanowienie z 7 kwietnia 2015 r. stanowi orzeczenie nieistniejące, albowiem sędzia, która je wydała nie podpisała się zarówno pod jego sentencją jak i uzasadnieniem. Wskazano, że zaskarżone orzeczenie o sprostowaniu tego postanowienia stanowi rażące naruszenie prawa. Powołując się na orzeczenie Sądu Najwyższego stwierdził, że ugruntowana linia orzecznictwa zaprzecza możliwości sprostowania oznaczenia składu orzekającego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie dłużnika nie mogło odnieść skutku, a zaskarżone postanowienie należy uznać za trafne.

Sąd pierwszej instancji prawidłowo dokonał ustaleń faktycznych i wskazał właściwą podstawę prawną swego rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, które to Sąd Okręgowy przyjmuje za własne.

Zgodnie z treścią art. 350 k.p.c. sprostowaniu podlegają niedokładności, błędy pisarskie albo rachunkowe lub inne oczywiste omyłki. Istotą sprostowania jest to, aby usuwało ono błędy, które nie decydują o merytorycznej treści samego uzasadnienia. Jest to pogląd utrwalony w orzecznictwie i doktrynie, poparty wieloma orzeczeniami Sądu Najwyższego (vide orzeczenie z dnia 27 kwietnia 1937 r., I C 2429/33, OSN(C) 1934/12/790; wyrok z dnia 17 czerwca 2014 r., I CSK 422/13, LEX nr 1532772, postanowienie z dnia 13 czerwca 2013 r., V CZ 28/13, LEX nr 1375536 i wiele innych). Sprostowanie nie może prowadzić, więc do tego, aby uległ zmianie charakter prostowanego orzeczenie lub jego istota. Niedokładności, błędy i omyłki muszą być więc na tyle oczywiste, iż znajdują oparcie w faktach.

W niniejszej sprawie doszło do sprostowania nazwiska sędziego będącego członkiem składu orzekającego. W ocenie Sądu Okręgowego sprostowanie w tym zakresie nie powoduje zmiany treści merytorycznej postanowienia, nie jest rażącym naruszeniem prawa, a tym bardziej nie powoduje ono nieważności postępowania. Prawdą jest, na co zresztą wskazał skarżący, że Sąd Najwyższy w przeszłości wyraził pogląd o niedopuszczalności sprostowania w tym wypadku, należy jednak podkreślić, że nie jest to utrwalona linia orzecznicza. Podkreślić bowiem należy, że w nowszych orzeczeniach, w tym Sądu Najwyższego, występuje pogląd, wedle którego sprostowanie w tym zakresie jest dopuszczalne. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 kwietnia 2000 r. (I PKN 476/99, OSNP 2001/16/515) wskazał, że w takim wypadku nie zachodzi nieważność postępowania. Podobny pogląd wyraził Naczelny Sąd Administracyjny w postanowieniu z dnia 25 maja 2011 r. (I OZ 369/11, LEX nr 795332) stwierdzając, że dopuszczalne jest sprostowanie nazwisk sędziów omyłkowo wymienionych w orzeczeniu i zastąpienie ich nazwiskami tych sędziów, którzy rzeczywiście brali udział w wydaniu orzeczenia, podkreślając zarazem, iż w takim wypadku nie zachodzi nieważność postępowania. Pogląd wyrażony w tych orzeczeniach Sąd Okręgowy w pełni podziela i przyjmuje na własny, mając na uwadze również to, że jest to pogląd aprobowany przez przedstawicieli doktryny (tak np. A. Jakubecki [w:] H. Dolecki (red.), T. Wiśniewski (red.), „Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz”, Warszawa 2013). Wobec powyższego, zarzuty, jakie podnosił żalący, nie mogły zostać uznane za trafne.

Z tych względów, oddalono zażalenie dłużnika na skutek nie stwierdzenia wad zaskarżonego postanowienia wskazanych w zażaleniu i podlegających uwzględnieniu z urzędu.

Reasumując, zaskarżone postanowienie jest prawidłowe, dlatego zażalenie dłużnika jako bezzasadne oddalono na podstawie art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

SSO Roman Troll SSO Leszek Dąbek SSO Barbara Braziewicz